

2. tanulmány

Jobb világ készül

Július 6., szombat délután

Krisztus szeretete az az aranylánc, amely összeköti a Jézus Krisztusban hívő korlátolt emberi lényeket a végtelen Istennel. Minden ismeretet felülhalad az a szeretet, amelyet az Úr ad gyermekeinek. A tudomány nem képes megmagyarázni vagy meghatározni azt. Emberi bölcsesség nem foghatja fel...

A szeretet aranylánca, amely egységbe és közösségbe fogja a hívők szívét, ugyanakkor egységre és szeretetre Krisztussal és az Atyával, tökéletessé teszi ezt a kapcsolatot, mely mintegy bizonyosságot tesz a világ előtt a kereszténység megcáfolhatatlan erejéről... És akkor gyökerestől tépetik ki az önzés, és többé nem lesz hűtlenség. Nem lesznek viták és szét húzások. Ha Krisztussal egyesültök, többé egyikőtökben sem lesz megátalkodottság...

A szeretet törékeny palánta, amit ápolni és gondozni kell; mellőle ki kell tépni a keserűség gyökereit, hogy elegendő helye legyen, és később befolyása alá hajthassa az elme és a szív minden erejét, hogy ezáltal mindenek felett szeressük Istent, és úgy szeressük embertársainkat, mint önmagunkat. – *Our High Calling*, 173. o.

A zsidó nép abban a kiváltságos helyzetben volt, hogy úgy mutathatta be Isten jellemét, miként Isten Mózesnek kinyilatkoztatta... Isten ezt a gyümölcsöt kívánta népétől. Tiszta jellemükkel és szent életükkel, irgalmasságukkal, jóságukkal és könyörületükkel kellett volna megmutatniuk, hogy „az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8).

Izrael által Isten gazdag áldást akart küldeni minden népnek. Izrael útján kellett volna a világoosságnak szétterjednie az egész világon. A világ népeiből a romlott szokások kitörölték Isten ismeretét. Az irgalmas

Isten mégsem vonta vissza tőlük az életet. Egyháza által akart alkalmat adni a pogányoknak arra, hogy megismerjék. A népe által megmutatott elvekkel akarta erkölcsi képmását helyreállítani az emberben. – *Krisztus példázatai*, 285–286. o.

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jövendöléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Isten azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára...

Amikor Isten elhívta Ábrahámot, így szólt: „Megáldalak téged [...] és áldás leszesz [...] és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.” (1Móz 12:2–3) Ezt a tanítást ismételte meg az Úr a próféták által is. Izraelt közben háború és fogság pusztította, mégis nekik szólt az ígélet: „És a Jákóbnak maradéka olyan leszen a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban.” (Mik 5:7) – *Jézus élete*, 27. o.

Július 7., vasárnap – Isten mindent hall

A menny Istene állandó kapcsolatban van elbukott világunk lakóival. Nem közömbös földünk iránt, és a sok földi nehézség, gond iránt. Az Úr Igéjében úgy mutatkozik be, mint aki odafigyel a föld lakosaira, akiket sátáni erők támadnak és csapnak be. Ő meghallja minden kimondott szavunkat.

Amikor az égő csipkebokrot látva Mózes el akart távolodni, az Úr megszólította: „Mózes, Mózes. Ez pedig monda: Ímhol vagyok.” (2Móz 3:4)

Most pedig figyeljük meg az Úr szavát: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban vagyon, és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szálllok, hogy megszabadítsam őt az Egyiptombeliek kezéből.” (2Móz 3:7–8) – *The Upward Look*, 364. o.

Ezt mondta az Úr: „És kedvessé tészem e népet az Egyiptombeliek előtt, és leszen, hogy mikor kimentek, nem mentek üresen. Kérjen

azért minden asszony az ő szomszédasszonyától és háza lakó asszonyától ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat.” (2Móz 3:21–22) Az egyiptomiak meggazdagodtak annak a munkának az árán, amelyet igazságtalanul végeztek az izraelitákkal. Amikor most indulóban voltak új otthonuk felé, jogosan igényelhették az egyiptomiaktól nehéz munkájuk jutalmát. Értékes dolgokat kellett kérniük egyiptomi szomszédaiktól, amelyeket könnyen lehetett vinni. Isten kedvessé tette őket az egyiptomiak előtt. Azok a hatalmas csodák, amelyeket Isten szabadulásuk érdekében tesz majd, annyira megfélemlítik az egyiptomiakat, hogy az izraelita rabszolgák minden kérését teljesíteni fogják. – *Pátriárkák és próféták*, 253. o.

Az Úr nem fordult el népétől, és meg fogja büntetni mindazokat, akik elnyomják gyermekeit. Minden sóhaj eljut a füléig, minden imát meghallgat, mindennek és mindenkinek a mozgását látja, és minden tettet elítél vagy akár jóváhagy. A menny Ura úgy van bemutatva, mint aki felemeli az elesettet. Mindazoknak a barátja, akik szeretik és félik nevét, és mindenkit megbüntet, aki merészkedik nehézséget okozva letéríteni gyermekeit a biztonságos útról, miközben tudatosan igyekeznek az Úr útját követni, és eljutni a feddhetetlenség lakhelyére...

Ha még a lélek nélküli verebecske sem esik le a földre mennyei Atyánk tudta nélkül, akkor bizonyára igen értékes számára azoknak lelke, akikért Krisztus meghalt. Hát ne mondjon ítéletet Isten azok fölött, akik fájdalmat vagy csalódást okoznak gyermekeinek, akikért Krisztus az életét adta? (...)

Ki mérheti meg, vagy foghatja föl Isten ajándékát? A bűn korszakon át akadályt gördített a menny nagylelkűségének áradata elé, azonban ennek ellenére az emberiség iránti irgalom és végtelen szeretet továbbra is a föld felé irányult...

Isten él és uralkodik, és Krisztusban gyógyító áradatot küld a világra.

Megváltónk mindent az ember rendelkezésére bocsátott. – *Manuscript 142*, 1897. december 16.

Július 8., hétfő – A Tízparancsolat

Isten az élet tökéletes szabályát állította fel számunkra szent törvényében. Kijelentette, hogy a törvény követelményei az utolsó pontig minden emberre kiterjednek a világ végezetéig. Krisztus azért jött, hogy ezt a törvényt naggyá és dicsővé tegye; kimutatta, hogy talapzata: szeretet Isten és felebarátunk iránt; hogy az ember erkölcsi kötelességeinek foglalta: engedelmeskedni szabályainak. Az Isten törvénye iránti engedelmeségről Ő maga adott nekünk példát életével. A Hegyibeszédben pedig kifejtette, hogy a törvény követelményei túlmennek a külső cselekedeteken, kiterjednek a gondolatokra, sőt a szándékokra is. – *Az apostolok története*, 505. o.

A mennyei törvény megköveteli, hogy mindennél jobban szeressük Istent, és embertársainkat úgy, mint önmagunkat. A szeretet ezen gyakorlása nélkül még a legékesebb bizonyágtevés is csupán képmutatás.

Az Istent imádó ember felismeri, hogy az önzés legparányibb gyökerét sem táplálhatja önmagában. Nem tehet eleget Isten iránti kötelességének, ha közben elnyomja embertársait. A törvény második elve hasonló az elsőhöz: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” „Ezt cselekedd és élsz.” Ezek Jézus Krisztus szavai, melyektől egyetlen férfinak, nőnek vagy ifúnak sem szabad elhajolnia, aki kereszténynek vallja magát. Az isteni elvek iránti engedelmeség formálja át a jellemet a mennyei képmásra...

Felebarátunk az emberiség teljes családja. Minden emberrel jól kell tennünk, de különösképpen hitközösségünk tagjaival. Be kell mutatnunk a világnak, mit jelent eleget tenni Isten törvényének. Mindenek felett szeretnünk kell a Mindenhatót, és embertársainkat úgy, mint önmagunkat. – *Sons and Daughters of God*, 52. o.

Jézus külön-külön sorra veszi a parancsolatokat, és megmagyarázza a követelmények mélységét, szélességét. Ahelyett, hogy egyetlen pontcskát is elmozdított volna a helyéről, megmutatta, milyen messzire terjednek ki a törvény alapelvei, és micsoda végzetes hibát követtek el a zsidók engedelmeségük külső fitogtatásával. Kijelenti, hogy a gonosz gondolat vagy a kívánó tekintet már Isten törvényének áthágása. Ha valaki akár csak a legcsekélyebb igazságtalanságban is részt vesz, az megszegi

a törvényt, megrontja annak erkölcsi karakterét. A gyilkosság először gondolatban születik meg. Aki gyűlöletnek ad helyet a szívében, az a gyilkos útjára teszi lábát, annak áldozatai utálatosak Isten szemében. – *Jézus élete*, 310. o.

Az engedelmesség volt az egyedüli feltétele annak, hogy az ősi Izrael életében beteljesedjenek azok az ígéretek, melyek Isten választott népévé tették őket. A törvénynek való engedelmesség ma is hatalmas áldásokat hozhat egyének és nemzetek életében, éppen úgy, mint ahogy a zsidóknak hozhatott volna.

A törvénynek való engedelmességre nem csak megváltásunk érdekében van szükség, hanem személyes boldogságunk és a körülöttünk élők boldogsága miatt is. „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk” (Zsolt 119:165) – mondja az ihletett kijelentés. – *Szemelvények*, 1. köt., 218. o.

Július 9., kedd – Rabszolgák, özvegyek, árvák, idegenek

Eddig az izraeliták is rabszolgák voltak. Most, amikor olyan helyzetbe kerültek, hogy maguk is tarthattak rabszolgákat, óvakodniuk kellett az olyan kegyetlenkedéstől és kizsákmányolástól, amelytől maguk is sokat szenvedtek az egyiptomi munkavezetők velük szemben gyakorolt eljárása során. Saját keserű szolgaságuk emlékének arra kellett indítania őket, hogy a rabszolgák helyzetébe képzeljék magukat, és ezért igyekezzenek azokhoz kedvesek és könyörületesek lenni. Úgy viselkedjenek velük szemben, amiként szeretnék, hogy velük szemben mások viselkedjenek.

Az özvegyek és árvák jogait különösképpen védelmezniük kellett. Az Úr nagyon a lelkükre kötötte, hogy tehetetlen helyzetükre tekintettel legyenek: „Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. És felgerjed haragom és megöllek titeket fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lesznek, a ti fiaitok pedig árvákká.” (2Móz 22:23–24) Azokat az idegeneket is meg kellett oltalmazniuk minden rossztól és elnyomástól, akik csatlakoztak Izraelhez. „A jövevényt ne nyomorgasd, hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Egyiptom földén.” (2Móz 23:9) – *Pátriárkák és próféták*, 310. o.

A keresztények nem mentesülnek a felelősségre vonás alól, amennyiben elnézik, hogy az özvegyek és árvák könyörgése az ég felé szálljon szenvedésük és nélkülözésük miatt, miközben a Gondviselés gazdagságot bocsátott a rendelkezésükre. Ne hagyjátok, hogy az özvegy és árva mennyei bosszút kérjen népünkre. A magát kereszténynek valló világ kihívóan költekezik ékszerekre, miközben azzal a pénzzel eleget tehetne minden éhező ember szükségletének, és városainkban felruházhatna minden mezítelent. Mégis azonban ezek az emberek, akik magukat a szelíd és alázatos Jézus követőinek tartják, nem vonhatják meg a szűkölködőktől a szükséges ruházatot és ételmelet. Mit fognak mondani Isten gyülekezetének tagjai, amikor szemtől szemben állnak majd a szenvedőkkel, a szegényekkel, az özvegyekkel és árvákkal, akik az élet alapvető szükségleteinek hiányában éltek, miközben Krisztus követőinek bőszégesen elegendő állt a rendelkezésükre, amit azonban haszontalan és az Isten Igéje által is határozottan elítélt ruházatra és ékszerekre költöttek? – *Jótekonyság*, 216–217. o.

Sohase menjünk el egyetlen szenvedő lélek mellett sem anélkül, hogy ne vigasztalnánk úgy, ahogy Isten vigasztalt minket! (...)

Beszélgj a tévelygőnek arról a mindenható kézzel, amely támogatja, Krisztus végtelen jóságáról, amellyel könyörül rajta! Nem elég azt hinnie, hogy van törvény és korlát, amely nem szánakozik és nem hallja meg a segélykiáltást. Szüksége van meleg kézszerítésre, szerető szívre, amelyben bízhat. Tartsd ébren benne azt a tudatot, hogy Isten mindig mellette van, és szánó szeretettel figyel! Hívd fel figyelmét az Atya szívére, amely bánkódik a bűn miatt; az Atya kezére, amelyet most is felé nyújt; az Atya hangjára, amely ezt mondja: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) – *Krisztus példázatai*, 387–388. o.

Július 10., szerda – Második tized

Nem a nagysága miatt fogadja el Isten az adományt, hanem a szív indítéka, a hálás és szeretetteljes lelkület miatt. A szegény ne gondolja, hogy ajándéka túl kicsiny és méltatlan ahhoz, hogy elfogadást nyerjen.

Adakozzon lehetőségeihez mértén, tudva azt, hogy ezzel Istent szolgálja, és az áldozatát elfogadja...

Akiket az örök valóságok foglalkoztatnak, akik teljes szívvel, teljes lélekkel és teljes erejükkel szeretik Istent, embertársaikat pedig úgy, mint önmagukat, olyan lelkiismeretesen fognak eleget tenni kötelességüknek, hogy ha el lenne távolítva a lepel, megláthatnák, hogy a világegyetem szemléli szolgálatukat... Mindazok, akik Krisztus lelkületét birtokolják, örömmel hozzák adományaikat az Úr tárházába. – *In Heavenly Places*, 304. o.

Ha Isten törvényének alapelveit keresztülvitték volna mai világunkban a birtokok elosztására vonatkozólag, milyen más lenne most az emberiség helyzete! Ezek az alapelvek megakadályozhatnák a rettenetes gonoszságokat, a szegények elnyomását a gazdagok részéről, és a gazdagok elleni gyűlöletet...

Minden jövedelmünk tizedének odaszentelése az Úr számára akár gyümölcsből, a nyájból, akár az elmének vagy a kéznek munkájából, és egy második tized odaszentelése a szegényeknek és más jótékony célokra, elevenen tartották a nép előtt Isten tulajdonjogának elismerését, és azt az alkalmat, hogy Isten áldásainak csatornái legyenek. Az izraeliták elfogadták a nevelést, hogy kiölnek szívükből minden szűkkeblű önzést, és ápolják a bőkezűség nemes vonását. – *Előtted az élet*, 44. o.

A héberektől megkívánt hozzájárulások – vallásos és jótékonyági célokra – meghaladták a bevételeik egynegyedét. A nép jövedelmének ily nagymértékű megadóztatása várhatóan elszegényedést eredményezhetne, pedig ellenkezőleg: ezeknek a rendeleteknek hűséges betartása volt jólétük egyik alapja. Az engedelmesség feltételével ezt az ígéretet adta számukra az Úr: „Megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszti el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtők meddő a mezőn, [...] és boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura.” (Mal 3:11–12) (...)

Izrael idejében a tized és az önkéntes áldozat az istentiszteletek fenntartására volt szükséges. És vajon Isten népe ma kevesebbet adjon? Krisztus által lefektetett alapelv az, hogy Istennek szánt áldozataink az elnyert

világossággal és kiváltsággal arányban legyenek. „[...] valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle” (Lk 12:48). Tanítványait a Megváltó eme szavakkal küldte ki: „[...] ingyen vettétek, ingyen adjátok” (Mt 10:8). Amiképpen áldásaink, előjogaink növekednek, s előttünk van Isten Fiának összehasonlíthatatlan áldozata, ne fejezzük ki hálánkat gazdagabb ajándékokban, hogy az üdvösség üzenetében mások is részesülhessenek? – *Pátriárkák és próféták*, 527–528. o.

Július 11., csütörtök – A jubileumi év

Isten azt akarta, hogy Izraelben mindenkinek legyen otthona és a mezőgazdasági munkához elegendő földje. Így gondoskodott a hasznos, szorgalmas és önfenntartó élethez szükséges eszközökről és ösztönzésről...

Amikor Izrael letelepedett Kánaánban, a földet felosztották a nép között, csak a lévíták mint a szentély szolgálói maradtak ki az egyenlő elosztásból. A törzseket családonként vették számba, és számuknak megfelelően részesült minden család az örökségben.

Ha valaki túl is adott a birtokán, véglegesen nem vesztegethette el gyermekei örökségét. Bármikor visszaválthatta földjét, amikor módja volt rá. Minden hetedik évben elengedték az adósságokat; az ötvenedik évben, vagyis a kürtzengés esztendejében pedig minden földbirtok visszaszállt eredeti tulajdonosához. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 183–184. o.

A föld szétosztása által Isten gondoskodott a népről ugyanúgy, mint hajdan az Éden lakói számára a fejlődésükhöz legkedvezőbb foglalkozásról: a növény- és állatgondozásról. További gondoskodást szolgált a földművelés munkájának felfüggesztése minden hetedik évben, amikor a föld parlagon hevert. Amit magától termett, azt a szegényeknek adták. Így alkalmat nyújtottak az elmélyültebb tanulmányokra, a társas összejövetelekre, az istentiszteletek tartására és a jótékonyosság gyakorlására, amelyet oly gyakran kiszorított az élet gondja és munkája. – *Előted az élet*, 43. o.

Krisztus azért jött a világra, hogy a szegények és szenvedők között munkálkodjon, hogy hirdesse a szegényeknek az evangéliumot. Figyelmének oroslánrészét rájuk fordította. Ma gyermekei személyében látogatja meg a szegényeket és szűkölködőket, enyhíti keservüket, csillapítja szenvedésüket.

Ha a szenvedés és nyomor eltűnne, nem értenénk meg Isten könyörületét és szeretetét. Nem értenénk meg együtt érző, szeretetteljes menyeyi Atyánkat. Az evangélium sohasem ölt magára nagyobb szépséget, mint mikor a nyomor és elhagyatottság területére visszük! Világossága akkor ragyog a legtisztábban és leghatalmasabban, mikor Isten szavának igazsága belép a parasztok kunyhóiba, és az igazság napja világítja be a szegények otromba nyomortanyáit, örömet hozva a betegeknek és szenvedőknek. Isten angyalai tanyáznak ott, s az egyszerű, őszinte hit lakomává emeli a kenyérhéjat és a pohár vizet. A bűnbocsátó Üdvözítő szívesen látja a szegényeket és tudatlanokat, mennyből alászálló kenyérrel táplálja, és az élet vizével itatja őket. A hit és bűnbocsánat Isten fiainak és leányainak magas méltóságára emeli a lenézetteket és elnyomottakat. Felülemelkednek a világon: menyeyi helyeken ülnek Krisztussal. Talán nincs földi kincsük, mégis értékes drágagyöngyöt találtak. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 226. o.

Július 12., péntek – További tanulmányozásra

Patriárkák és próféták: „Az Izraelnek adott törvény” című fejezet.